

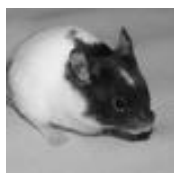
Jaroslav Mašek

Bob SMILE

ČILI ŽIVOT KŘEČKA

Jaroslav Mašek

Bob SMILE

ČILI ŽIVOT KŘEČKA

(CC) 2011 by Jaroslav Mašek. Some rights reserved.

Jacket by Jaroslav Mašek

Photo by Markéta Vybíralová

bobsmile.posterous.com

Tato kniha podléhá licenci Creative Commons.

Věnováno dětem

Obsah

O mně (slovo úvodem)	9
Novina.....	10
Bude to 24. 2.	11
Nový domov.....	12
Malý šlofik v kolotoči	13
Za kolotočem	14
Jablíčko	15
Zajímavá kaše	16
Tajná skryš	17
Žízeň.....	18
Neznámá dobrůtka	19
Oříšek.....	20
Noční běhání.....	21
Poprvé v domečku	22
Noc a den.....	23
Rušno	24
Tohle nám už jde	25
Ruka	26
Klacíček.....	27
Co jsem se už všechno naučil	28
Zlaté zásoby	29
Gruntování.....	30
Spánek	31
Na sever a na jih	32
Pusinka.....	33
Obtížné sbližování.....	34

Narozeniny.....	35
Bobky	36
Na dlani.....	37
Teta Karamela.....	38
Maxikřeček Fík.....	39
Bobky patří do záchodu	40
Neznámý zápach.....	41
Co to mám na tom boku?	42
Můj den	43
Čekání	45
Budíček	46
Nový vzduch	47
Mazlení	48
Bobky u záchodu.....	49
V přepravce.....	50
Zprávy o mé rodině.....	51
Smile. Bob Smile	52
Pózování před kamerou.....	53
Výhra a pochvala	54
Čištění a vážení	55
Zítřka přiletí čáp.....	56
Je nás dohromady šestnáct	57
Černý čáp	58
První výlet.....	59
Čekací rituál	60
Kůrka před večeří.....	61
O jogurtu.....	62
Na hřišti - díl 1.: Dárek	63

Na hřišti - díl 2.: Přepravka	64
Klid v dlaních.....	65
Vůně.....	66
Zasypaný vchod	67
15 hodin, 15 minut a ještě několik k tomu	68
Osamělý nedělní večer	69
Na hřišti - díl 3.: Skok daleký.....	70
Atletický ovál	71
Na hřišti - díl 4.: Inteligence v hlavní roli	72
Výlet za pamlskem.....	73
Divný zvuk v kolotoči	74
Závodní okruh.....	75
Činčila a já.....	77
Vysněný výlet po bytě	78
Nevšímavé chování.....	79
Vážení s piškotkem	80
Hra na honěnou.....	81
O čistotě.....	82
Trénink třech disciplín	83
Bláznivý tip.....	84
Bungalov	85
O závislosti, trvalém pohybu a bezpečí	86
Bílé kolečko.....	87
Nehybná ruka na návštěvě	88
Záhada vysvětlena	90
Za zvuku bouřky.....	91
Bezstarostný život.....	92

26. 7. 2011

O mně (slovo úvodem)

Narodil jsem se 26. ledna 2011 v Brně, v chovatelské stanici Von Schtaubing. Kdo jsou mí rodiče a prarodiče a vůbec všechny detaily o mém původu můžete najít v mém průkazu původu na konci této knihy.

Půl roku to trvá, než my křečci dosáhneme plnoletosti (tato doba odpovídá přibližně osmnácti rokům života člověka). Nevím, jak u vás lidí, ale u nás křečků je období dětství a dospívání, tím vůbec nejkrásnějším v celém našem dosti krátkém životě. Jaké bylo u mě, co všechno jsem během tohoto času zažil, vyprávím v této knize.

Celý můj příběh jsem postupně publikoval na svém webu *bobsmile.posterous.com*, kde kromě povídání najdete také spoustu fotografií, videí, LIVE záběry ode mě z domů, kalendář s nejdůležitějšími událostmi, můj jídelníček, aktuální údaje o mém věku a váze a mnoho dalšího.

Přeji vám příjemné čtení.

Váš

Bob Smile

10. 2. 2011

Novina

Dneska jsem se dověděl tu novinu. Zamluvil si mě jeden pán a asi za dva týdny si pro mě přijde. Zatím jsem ale rád, že můžu ještě nějakou dobu zůstat u maminky. Vždyť je mi teprve čtrnáct dnů!

17. 2. 2011

Bude to 24. 2.

Tak už vím přesně, kdy přijde. Bude to ve čtvrtek 24. 2.

24. 2. 2011

Nový domov

Mám nový domov. Hned jsem ho začal prozkoumávat. Našel jsem tu dřevěný domeček, průlezky, ale hlavně, krásný kolotoč! Však se podívejte.

24. 2. 2011

Malý šlofik v kolotoči

Nakonec mě všechny ty nové věci tak zmohly, že jsem si ustlal v kolotoči a dal si malého šlofíka.

25. 2. 2011

Za kolotočem

Dnes ráno jsem si ustlal v rohu za kolotočem. To velké dřevěné s otvorem vpředu bude asi domeček, zatím jsem ale uvnitř nebyl. Zasypal jsem však pro jistotu vchod, aby mi tam nic nevlezlo. A teď už můžu jít klidně spát.

25. 2. 2011

Jablíčko

Pochutnával jsem si na různých dobrotách, které jsem našel ve své misce a najednou jsem si všiml kousku jablíčka, které leželo v druhé misce. To tady před chvílí ještě nebylo! Hned jsem se do něho pustil. Bylo moc dobré.

26. 2. 2011

Zajímavá kaše

Když jsem se probudil, našel jsem zase něco zajímavého v misce, kde jsem měl předtím to jablíčko. Čuchal jsem k tomu. Je to nějaká ovocná mléčná hustá kaše a moc zajímavě to voní. Teď si jdu ještě na chvíli schrupnout, ale pak to určitě ochutnám.

26. 2. 2011

Tajná skrýš

Samozřejmě jsem si udělal několik tajných skrýší a schoval si tam ty nejlepší dobroty, co byly v misce. O jedné takové skrýši vám povím, ale nesmíte to nikomu říct. Slibujete? No tak dobře. Když jsem měl jistotu, že není nikdo poblíž, vyhrabal jsem tajný úkryt pod svým kolotočem a schoval si tam pár semínek. Tam je určitě nebude nikdo hledat.

27. 2. 2011

Žízeň

Ráno jsem dostal žízeň a tak jsem šel k napáječce. Pořád jsem svým malým jazýčkem ťukal do kuličky, ale vody moc nevyteklo. Uslyšel to můj pán a přišel se na to podívat. Já jsem se pro jistotu utekl schovat. Nějak moc to rachotilo, tak jsem mu řekl, že se vážně bojím. On to pochopil a začal mě uklidňovat. Ale to víte, opravdu jsem se bál. Můj pán tu napáječku nějak líp upevnil a dal do ní čerstvou vodu, takže to snad už bude v pořádku. Teď jdu ale spát. V noci jsem uběhl aspoň kilometr a musím si trochu odpočinout.

27. 2. 2011

Neznámá dobrůtka

Večer jsem našel v misce nová semínka a tak jsem si hned některá odnesl do svého pelíšku, který mám pořád za kolotočem. Ale nevydržel jsem to a pár jsem jich okamžitě spořádal. Pak jsem se jako vždy trochu protáhl, napil a šel si zaběhat, když jsem najednou uslyšel šramot a ucítil něco nového. Po chvíli jsem poznal, že mě můj pán na něco láká. Dlouho jsem váhal a nakonec se pomalu, oklikou začal plížit k jeho ruce, ve které cosi úžasně vonělo. Byl jsem už skoro u ní, když jsem si najednou všiml, že ta dřevěná věc, co stojí vedle kolotoče, má vepředu otvor a tak jsem vlezl dovnitř. Bylo to tam zajímavé. Určitě se sem ještě vrátím. Ale teď musím zjistit, co to bylo za vůni. Přiblížil jsem se až k pánově ruce a trochu ji očuchal, ale hned se raději zase běžel schovat za kolotoč. Tak teď jen doufám, že tam ta dobrůtka bude až se na to místo vrátím.

28. 2. 2011

Oříšek

Dobrůtka tam na mě pořád čekala. Byla to půlka vlašského oříšku. Hned jsem si ji schoval. Pro jistotu jsem ještě zkontroloval všechny své skrýše, jestli náhodou něco nechybí. Všechno bylo jako předtím, což mě uklidnilo. Potom jsem se, jako každý večer, věnoval všemu možnému. Musel jsem se taky trochu upravit, to se rozumí. A pak jsem uslyšel svého pána. Okamžitě jsem byl ve střehu. Mezi mřížemi jsem ucítil jeho ruku. Něco v ní bylo. Už jsem se tolik nebál, jako dřív, ale pořád jsem se měl na pozoru. Ta vůně mi byla nějak povědomá. Ano, byl to velmi malý plátek jablíčka. Rychle jsem ho chňapl a pelášil pryč.

1. 3. 2011

Noční běhání

Po půlnoci trávím obvykle čas běháním. Běžím, co mi síly stačí, a když zaslechnu neznámé zvuky, zastavím se, abych zjistil, co to bylo. Chvilí poslouchám a pak běžím dál. Někdy takhle vydržím běžet bez přestávky i několik minut. Pak dostanu chuť na něco dobrého a to se jdu hned podívat do misky, jestli tam něco nenajdu. A potom se zase vrátím k běhání.

1. 3. 2011

Poprvé v domečku

Dnešní den jsem poprvé spal ve svém domečku. Ano, to je ta dřevěná věc vepředu s otvorem, jak jsem teprve nedávno zjistil. Už dřív jsem si tam nanosil ty nejlepší laskominy. Mám tam klid a hlavně víc místa než za kolotočem. Tam jsem si pro změnu udělal velkou hromadu, ve které teď rád s oblibou hrabu.

2. 3. 2011

Noc a den

Já a můj pán, to je jako noc a den. Když on jde spát, já vstávám, a když on vstává, já jdu spát nebo v tu dobu už dávno spím. A přesto, že se několikrát během dne probudím a jdu se trochu protáhnout, napít, vyčurat a občas i něco dobrého zakousnout, většinu dne a večera bývám schoulený ve svém pelíšku a tvrdě spím nebo jen podřimuju. Ale můj pán mě nikdy nebudí. Vždycky, když mi chce něco dobrého dát, počká, dokud neuslyší, že jsem vzhůru, například když ve svém domečku křoupu semínka, a pak mě začne lákat ven na něco voňavého. A co na to já? Samozřejmě nikdy neodolám.

3. 3. 2011

Rušno

Dnes v noci bylo u mě doma trochu rušno. A ani nevím, kdo z nás dvou se bál víc. Jestli já nebo můj pán. Všechno začalo před dvěma dny, kdy jsem podhrabal svůj kolotoč tak, že od té doby stál přímo na dně mého plastového boxu. A jak jsem v něm dneska začal běhat, bouchalo to dost hlasitě právě o to dno. A můj pán se rozhodl, že mi to spraví. No, už samotné nahýbání kolotoče, když se ho snažil dostat ven, mě tak vyděsilo, že jsem začal skákat v protějším rohu a chtěl utéct pryč, ale nešlo to. Když potom dal na dno opět trochu podestýlky a kolotoč vracel zpět, byl to pro mě snad ještě větší šok. To jsem už neskákal jen v jednom rohu, ale všude možně a k tomu jsem ještě pobíhal po celém domě a byl hrozně vystrašený. Můj pán na mě celou dobu mluvil a snažil se mě uklidnit, ale to víte, tohle jsem ještě nikdy nezažil a tak se mě nedivte, že jsem zrovna nehýřil klidem. Ale všechno nakonec myslím dobře dopadlo. Teď už zase řádím ve svém kolotoči a můj tep je opět v normálu.

3. 3. 2011

Tohle nám už jde

Když jsem se večer probudil a provedl své tradiční rituály - protáhl se, napil, vyčural a dal si malou večeři, vrátil jsem se zpátky do domečku. Za chvíli jsem uslyšel svého pána, který mě lákal ven na nějakou dobrotu. Tohle dělá každý večer. Tentokrát měl v ruce malý plátek mrkvičky, kterou pevně držel mezi prsty. Přiblížil jsem se až k němu, přidržel si mrkvičku předníma tlapkama a začal ji pomalu uždibovat. Tohle už nám spolu jde. Když jsem měl už dost, očuchal jsem ještě jeho ruku a vrátil se zpátky do domečku. Musím si dát ještě malého šlofíka, abych v noci doběhl dál než včera.

4. 3. 2011

Ruka

Dnes večer mi můj pán dal opět malý kousek jablíčka, který na jedné straně pevně přidržíval, zatímco já si na druhém konci pochutnával. Když jsem snědl asi půlku, můj pán dal zbytek do misky a potom nechal ruku uvnitř mého boxu. Přišel jsem k ní a začal ji očuchávat a chtěl také zkusit, jak chutná. Mému pánovi se to však zjevně nelíbilo. Chvíli jsme si takhle spolu hráli. Když jsem jen čuchal, ruka zůstala v klidu, když jsem chtěl ochutnat, ruka se hned odtáhla. Po chvíli mě to ale přestalo bavit a šel jsem si hledat jinou zábavu.

5. 3. 2011

Klacíček

Dnes jsem vedle domečku objevil něco nového. Jako vždy jsem to nejprve začal opatrně zkoumat z dálky, jestli to není nebezpečné a pomalu se k tomu přibližoval. Podle čuchu jsem poznal, že je to kus dřeva. Já totiž dřevo poznám. Můj domeček je přece dřevěný. A moje průlezky taky. Ale tohle dřevo vonělo docela jinak. Když jsem skončil s důkladným očucháváním, konečně jsem se odhodlal a kousl do toho. A musím vám říct, že jsem si opravdu s chutí zahlodal.

6. 3. 2011

Co jsem se už všechno naučil

Musím se vám pochlubit, co jsem se už všechno stihl naučit za těch deset dnů, co bydlím se svým novým pánem.

Už umím:

- spát v domečku
- jíst ovoce a zeleninu přímo od svého pána, který ji přidržuje
- vzít si pamlsek z pánovy dlaně
- na kolotoči plynule měnit směr běhu
- a běhat až šest hodin s malými občerstvovacími přestávkami
- prolézat ruličkou od toaletního papíru, zavěšenou pět centimetrů nad zemí
- vyšplhat na první šprušli u žebříku

Stále se učím. Každý den objevuji nové věci. A taky ještě rostu. Nebude to dlouho trvat a vyšplhám až úplně nahoru.

7. 3. 2011

Zlaté zásoby

Ta směs, kterou mi včera nasypal můj pán, byla možná zdravější, ale o to míň chutnala. Žádný oříšek. Žádný banánek. A žádná hrozinka! Ještě, že jsem měl dostatečné zásoby všech těch dobrot z dřívějška. A když se dnes ráno zase v misce objevily, hned jsem si udělal další zásoby. Pro případ, že bych zítra dostal zase tu zdravou směs.

8. 3. 2011

Gruntování

Včera večer jsem jako vždycky jezdil na kolotoči, když jsem ucítil, že u mě doma něco je, co tam dřív nebylo. Šel jsem okamžitě na průzkum a skončil zavřený v přepravním boxu - to byla ta věc, která se najednou ocitla u mě doma. Nevím, co ho to popadlo, ale můj pán se z ničeho nic rozhodl, že mi vygruntuje. Zatímco já jsem marně hrabal a hledal cestu ven z přepravního boxu, vyčistil mně celý box včetně kolotoče, dal novou podestýlku, čerstvé seno a vodu. A těch zážitků, když jsem byl zase zpátky doma a tam všechno vonělo! To se ani nedá popsat. Ale v domečku zůstalo vše při starém. Z toho jsem měl největší radost. Že mohu opět spát ve svém pelíšku.

9. 3. 2011

Spánek

Lidé se nám občas diví a nechápou, jak je možné, že my křečci dokážeme tak dlouho spát. Když si ale uvědomíte, kolik toho za noc naběháme, ty kilometry, co máme v našich malých tlapkách, pochopíte, že musíme někdy nabrat energii na další noc. Představte si, že každý den uběhnete dvacet kilometrů (což odpovídá asi tak těm dvěma našim), to si potom určitě taky rádi pospíte.

10. 3. 2011

Na sever a na jih

Ještě k tomu běhání. Nejde o nějaké točení se pořád dokola, jak si také mnoho lidí myslí. My křečci moc dobře víme, kam běžíme. Tak třeba já. Za prvních dvanáct dnů jsem uběhl pětadvacet kilometrů na sever. A teď, po gruntování, běhám pro změnu zase na jih.

11. 3. 2011

Pusinka

Když v noci přišel můj pán, byl jsem v jednom kole. Měl jsem radost, že už je doma a šel jsem ho hned přivítat. A moje radost byla ještě větší, když mi vyřídil pozdrav a vzdušnou pusinku od Markéty. Že nevíte, kdo je Markéta? Markéta je majitelka chovatelské stanice, kde jsem se narodil. Začal jsem panáčkovat, aby můj pán pochopil, že jí taky posílám pusinku. A pak už jsem byl zase v jednom kole.

12. 3. 2011

Obtížné sbližování

Když kousnete svého pána nebo paničku, tak to vašemu sbližování moc nepřidá. Oni většinou zakřičí bolestí, vy se pak leknete, někam zalezete, zůstanete tam a je ten večer většinou po všem.

S mým pánem to bylo dnešní noc podobné. Ten jeho palec jsem tentokrát stiskl trochu víc, to musím přiznat, on zaúpěl a já hned pro jistotu utekl. Ale pak mi to stejně nedalo a na tu jeho dlaň vylezl a dokonce mu ji i vylízal, poté, co jsem snědl oříšek, co tam na mě čekal. Pak jsem začal trochu po té jeho ruce šplhat, ale naráz se nějak pohnula, já se polekal, seskočil dolů, zmizel v kolotoči a už v něm zůstal.

13. 3. 2011

Narozeniny

My křečci nemáme takové štěstí jako vy lidé, abychom na tomto světě mohli být osmdesát let. My se dožíváme v průměru tak dvou let. Jeden rok našeho života odpovídá přibližně třiceti šesti rokům vašim. Když to přepočítáte na měsíce, za jeden měsíc zestárneme o tři roky.

Proto se můj pán rozhodl, že nebudeme slavit moje narozeniny jen jednou za rok, jako je slavíte vy, protože to bychom toho moc neoslavili, ale budeme je slavit každý měsíc. Každého dvacátého šestého v měsíci tak u mě doma propukne velká oslava. Tam, kde normálně bývá miska s krmivem, bude stát obrovský ovocný dort se svíčkami a z napáječky místo vody poteče sekt. Samozřejmě zatím ten dětský. Ještě mi nebylo osmnáct.

Už se nemůžu dočkat, jak za čtrnáct dní oslavíme mé druhé narozeniny. Bude to naše první společná oslava, protože 26. února, měsíc po mém narození a dva dny po mém příchodu do nového domova, jsem měl úplně jiné starosti.

14. 3. 2011

Bobky

Musím vám říct, že ten bílý jogurt, na kterém jsem si tak pochutnal, ukázal svou sílu. Tedy ne, že bych z něho měl přímo průjem. Tak daleko to nedošlo. Ale těch bobků! Když mi můj pán řekl, že zbytek toho jogurtu raději sní sám, tiše jsem doufal, že to u něj nedopadne stejně.

15. 3. 2011

Na dlani

Událost takového významu, jako byla ta včerejší, stojí určitě za to někde poznamenat.

To jsem totiž poprvé a úplně sám vylezl na pánovu dlaň a dokonce se pokoušel vylézt i výš. Ale bál jsem se. Za ty dva a půl týdne, co jsem u něho, jsem mu vylezl na dlaň jen jednou. To když tam byla ta úžasná dobrota v podobě oříšku, který mám tak rád. Ale ještě nikdy jsem do ní nevlezl jen tak. To až teprve včera.

Zmiňuji to zde pro to, abyste viděli, že na nás křečky se musí opravdu pomalu. Když slyšíte všechny ty nešťastné majitele a majitelky, jak už po dvou dnech jsou celí zoufalí, že jejich miláček kouše, píská, lehá si na záda a cení zuby nebo utíká a chtějí od vás zaručenou a spolehlivou radu, co lepšího můžete poradit než: Mějte velkou trpělivost, dejte nám čas a uvidíte, že se to nakonec vyplatí.

15. 3. 2011

Teta Karamela

Když se my křečci dozvíme o smrti, je to vždycky velmi smutný okamžik, který v nás často přetrvává dlouho. A o to déle, když je to někdo z naší rodiny. Jako moje teta Karamela.

Moc jsem jí neznal, vlastně jen vím, že byla z naší početné rodiny v chovatelské stanici, kde jsem se narodil, a že moje mamka s ní občas prohodila nějaké to slovíčko. Ale stejně mě to hodně zarmoutilo, když jsem se to dnes ráno dozvěděl.

Byla ještě tak mladá. Dnes by oslavila třinácté narozeniny, pokud by je, jako já, slavila každý měsíc. Umřela ve věku, který odpovídá asi čtyřiceti rokům u člověka. Maminka mi jednou, když jsem byl malý a nechtěl spát, vykládala o tom, že lidé kdysi dávno umírali takhle mladí, často na různé nemoci, a že vysokého věku se dožívají teprve posledních asi sto let. Třeba se i my křečci jednou začneme dožívat deseti a více let. Určitě to nebude dlouho trvat.

S tím smutkem na mě dopadla nějaká únava. Jdu si trošku zdřímnout a budu si přát, aby se mi zdálo o mé tetě Karamele. Řeknu jí: „Ahoj, teto Karamelo, jsem moc rád, že tě zase vidím.“

16. 3. 2011

Maxikřeček Fík

Rostu přímo před očima, ale hlavně přibírám na váze. Jestli to takhle půjde dál, tak za chvíli budu veliký jako činčila, nevejdu se do svého domečku a budu muset spát před ním. A co je ještě horší, mohl by pode mnou prasknout kolotoč a bylo by po běhání. Až mě můj pán dá poprvé na váhu a ta ukáže 480 gramů, bude to definitivní začátek mé tvrdé diety.

No, budu se muset už teď začít trochu krotit, ještě víc běhat a taky posilovat na průlezkách, aby ze mě za chvíli nebyl maxikřeček a nezačali mi říkat Fík. Ale půjde to těžko. Je tady všude kolem tolik dobrůtek.

17. 3. 2011

Bobky patří do záchodu

Od včerejška hrajeme s mým pánem novou hru. Jmenuje se "Bobky patří do záchodu". Můj pán se mě v ní snaží naučit odnášet bobky do mého záchodového koutku. Ne snad, že by je tam začal dělat sám a čekal na to, až ho začnu napodobovat. Dává tam ty moje a doufá, že mi to časem dojde a nebudu je trousit po celém svém 1KK nebo je dokonce nechávat ve svém domečku.

Když jsem v noci objevil v záchodovém koutku asi tři bobky, napadlo mě, že do té naší hry vnesu trochu záhady. Můj pán se asi musel divit, když tam ty bobky ráno nenašel.

Neznámý zápach

Celé úterý chodil můj pán kolem mého boxu, čuchat a čuchal, ale nemohl přijít na to, co to tak hrozně smrdí. Nejdřív si myslel, že to já. Ale to se mu nezdálo. Ví dobře, že chová křečka, a ne tchoře. (To rýmování přišlo tak nějak samo od sebe.) My křečci totiž nesmrdíme a hlavně udržujeme svůj domov neustále čistý. Ale aby měl jistotu, že se třeba v mém domečku něco nekazí, dali jsme se do kompletního úklidu. Rozdělili jsme si práci jako minule. Já urputně hrabal v přepravce a hledal kudy ven a můj pán uklízel. Když jsem byl zpátky a ujistil se, že je vše na původním místě, už jsem nebyl tak rozrušený, jako posledně a to i přesto, že z mého domečku zmizely všechny mé zásoby. Ale naopak, byl jsem rád, že mám uklizeno.

Jenže tím to čuchání mého pána neskončilo, protože ten zápach nezmizel. Až o den později na to jeho šedé buňky společně s jeho nosem přišly. To byste neuhádli, co to bylo. Byla to ta tráva pro hlodavce, kterou mi pěstoval na okně. Možná ji taky znáte. Koupíte vaničku s jakousi neznámou směsí, tu zalijete a do tří dnů začne tráva rašit. Co všechno v téhle směsi je, to nikdo neví. Jedno je ale jisté. Že kromě trávy obsahuje také minimálně jedno přírodní hnojivo.

19. 3. 2011

Co to mám na tom boku?

Asi před čtrnácti dny si toho můj pán u mě všiml poprvé. Ta divně slepená srst na mém levém boku mu dělala starosti vždycky, když se objevila a navíc se pod ní ukázal jakýsi narůžovělý flíček. Protože ta slepenina potom na pár dní zmizela, napadlo ho, že to asi byl nějaký stroupek nebo že jsem se odřel v kolotoči. Když se to ale po pár dnech znovu objevilo, bylo na něm vidět, že ho to opět znepokojilo.

Jeho strach nakonec zahnala až Markéta, která mu vysvětlila, že je to normální a že se tedy nemusí ničeho bát. „Křecci totiž,“ vysvětlila mu, „v těch místech mají pachové žlázy a to na obou stranách. Často si je olizují, a proto je ta srst potom taková upatlaná.“

Napadlo mě, že vám o tom řeknu. Třeba máte podobné starosti, ale nemáte Markétu, která by vás jich zbavila.

20. 3. 2011

Můj den

Rozhodl jsem se, že vám dnes popíšu, jak vypadá můj běžný den.

6:00 - 9:00: spím

9:00 - 9:05: provádím obchůzku k WC, napáječce, misce s krmivem a misce s jogurtem

9:05 - 12:00: spím

12:00 - 12:05: provádím obchůzku k WC, napáječce, misce s krmivem a misce s jogurtem

12:05 - 15:00: spím

15:00 - 15:05: provádím obchůzku k WC, napáječce, misce s krmivem a misce s jogurtem - ten už tam většinou v té době není, ale co kdyby ho vystřídala nějaká jiná dobrota

15:05 - 18:00: spím

18:00 - 18:05: provádím obchůzku k WC, napáječce, misce s krmivem a misce s jogurtem - ten už tam většinou v té době není, ale co kdyby ho vystřídala nějaká jiná dobrota

18:05 - 21:00: spím

21:00 - 21:05: provádím obchůzku k WC, napáječce, misce s krmivem (k misce s jogurtem už ani nejdu), kontroluji svůj kolotoč, hlavně jestli tam pořád je a jestli se točí

21:05 - 21:15: očekávám nějakou dobrotu od svého pána

21:15 - 21:45: dávám si poslední krátký šlofik před dlouhou a náročnou nocí

- 21:45 - 22:00: provádím obchůzku k WC, napáječce, misce s krmivem, kontroluji a doplňuji své zásoby v tajných úkrytech a ve svém domečku
- 22:00 - 22:30: pečlivě se čistím a provádím značkování svého domova, střídavě za kolotočem a na dalších místech, většinou pak v protějším rohu
- 22:30 - 5:00: běhám na kolotoči s pravidelnými přestávkami na pití a lehké svačinky
- 5:00 - 6:00: absolvuji svou pravidelnou hodinku hrabání, kontroluji a doplňuji své zásoby v tajných úkrytech a ve svém domečku

Možná se vám může takový den zdát nudný a třeba máte i pocit, že se v něm opakuje pořád to samé, ale není to tak. To jsem vám jen popsal ty běžné činnosti. Ale mezi tím dělám i jiné věci. Například, když mě běhání na chvíli přestane bavit, jdu si zašplhat, nebo když mi můj pán nechá doma nějakou novou hračku, to ji pak s nadšením zkoumám a hraju si s ní. Nebo když dostanu větvičky na okusování anebo jako včera, když jsem v misce s krmivem našel celý burský oříšek. Hned jsem měl na dlouho o zábavu postaráno. V jednu chvíli jsem běhal sem a tam s napíchnutým oříškem na svém zubu a nemohl jsem ho setřást. Ale nakonec se mi to podařilo a dostal jsem se až k tomu malému oříšku uvnitř.

Můj den, to je zkrátka hodně navyklých věcí, doplněných o spoustu nových zážitků.

21. 3. 2011

Čekání

Seděl jsem na svém domečku a čekal. Bylo deset hodin a nikde nikdo. Světlo na pracovním stole svítilo, ale můj pán nikde. Vždycky se touhle dobou objeví a něco mi přinese. Co to asi bude dneska? Dal bych si palačinky s jahodami, šlehačkou a čokoládou. A taky zmrzlinový pohár s lesními plody. A... no já vím, že nic z toho my křečci nesmíme, tak o tom aspoň sním.

Můj pán je tu! Nezapomněl na mě. A přinesl mi oříšek. Ten je stejně nejlepší.

22. 3. 2011

Budíček

Musím se vám pochlubit, jakou novou zábavu jsem si našel. Můj pán ji říká Bobův budíček, ani nevím proč.

Po dlouhém nočním běhání mám ráno vždycky takovou žízeň, že pak dávám své napáječce co proto. Snažím se hltat vodu, jak to jen jde, ťukám tak silně do kuličky, až se otřásá celá napáječka. S tou kuličkou je to hrozná zábava. Tak ji tam často takhle mohutně proháním třeba i pět minut. A toho hluku, co ze sebe dokáže vydat. Někdy si s ní hraji během rána i několikrát. Ale mému pánovi se to asi moc nelíbí. Dnes ráno jsem uslyšel, jak se probudil, něco zabručel, přehodil přes hlavu peřinu a znovu usnul. Tak jsem toho radši nechal a šel spát, abych to pak večer neschytil.

23. 3. 2011

Nový vzduch

Od okna, které je nedaleko, ke mně čím dál častěji proudí zcela nový vzduch, ve kterém se mísí tolik zajímavých vůní. Z pohádky Dobrodružství křeččí rodinky, kterou mi mnohokrát vyprávěla maminka, byly detailně popisovány různé vůně a podle toho, co si pamatuji, tyhle jsou hodně podobné těm, co se v pohádce vždycky objevovaly, když se mluvilo o jaru.

Vůně kvetoucích stromů a jarní trávy ale zatím pořád necítím. Musím však doufat, že nejde jen o úkazy z pohádky a že brzy tyto, a ještě další jarní vůně, proniknou až k mému domečku.

24. 3. 2011

Mazlení

Věřte tomu nebo ne, ale dnes je tomu přesně měsíc, co jsem se nastěhoval do svého nového domova a co začalo mé sblížování s mým novým pánem. A právě včera jsme v něm došli nejdál. Poprvé po měsíci jsem mu nejen vlezl do dlaně a chvíli tam zůstal, ale přelézal jsem z jedné dlaně do druhé a bylo mi v nich dobře. Už jsem se tak netřásl, jako dřív, ani jsem neutekl. Ale můj pán mě po chvíli sám pustil, protože naznal, že toho mazlení bylo napoprvé dost. Skousl jsem pak něco málo z misky, odešel do svého domečku, stočit se do klubíčka a spokojeně usnul.

26. 3. 2011

Bobky u záchodu

Deset dnů už hrajeme s mým pánem hru "Bobky patří do záchodu" a dnes jsem je zatím nechal nejbliž, hned vedle záchodového koutku. Ale nemyslete si, že je sem nosím. To ne. Já je sem chodím dělat rovnou. A když už je někam nosím, tak většinou za kolotoč. Tedy alespoň prozatím.

27. 3. 2011

V přepravce

Na tu přepravku si pořád nějak nemůžu zvyknout. Můj pán mně do ní tentokrát dal i kousek větvičky k ohlodání a tenký plátek jablka, abych zůstal v klidu, než vyčistí můj box, ale to, co jsem předváděl, klid rozhodně nepřipomínalo, spíš naopak. Po několika vteřinách bylo jablko obaleno v podestýlce jako řízek ve strouhance a za pár minut vypadal podobně i můj čumáček. Byl celý zaprášený, jak jsem v těch pilinách divoce hrabal. Když jsem pochopil, že bez cizí pomoci se ven nedostanu, našel jsem zahrabané jablíčko, snědl ho a šel prozkoumat otvory nahoře, jestli bych je přece jen nedokázal překousat.

Zprávy o mé rodině

Každý večer, když provedu všechny své nezbytné procedury, jsem umytý a mám po večeři, sedíme společně s mým pánem, já na svém domečku, on na koberci blízko mě a povídáme si o všem možném. Vždycky přijde řeč i na moji rodinu. Pokaždé se ho ptám, co je u nás doma v chovné stanici nového a on mi vypráví o všem, co se tam zrovna děje. O posledním vrhu a mých nových nevlastních bratříčcích a sestříčkách, o dalších plánech Markétky a někdy také o roboráčcích a činčilkách. Všechno mě to moc zajímá a pořád dokola se ho vyptávám, co ještě dalšího ví. Taky se samozřejmě zajímám o své vlastní rodiče a sourozence, ale bohužel o nich nemám žádné zprávy. Je škoda, že Shakespeare, Sam a Sissy (tři moji sourozenci) nemají webové stránky jako já. Anebo je možná mají, a já o nich jen nevím a tak ani netuším, jak se jim daří. Zrovna včera jsme si s mým pánem říkali, jaké by to bylo, kdyby se všichni křečci z naší chovné stanice mohli někde scházet, a když ne přímo osobně, tak alespoň virtuálně, na Facebooku, blogu nebo někde jinde. Nebylo by to přece krásné?

31. 3. 2011

Smile. Bob Smile

Jmenuji se Smile. Bob Smile. Bob Smile von Schtaubing je moje celé jméno. Jméno Bob mi vybral můj pán a mně se líbí. Nevím, kolik křečků se jmenuje Bob, ale řekl bych, že moc ne. Zkuste tak zavolat na mezinárodní výstavě křečků a uvidíte, kolik jich na to uslyší. Můj pán mi říká všelijak. Většinou používá různé zdvojněliny jména Bob, jako Bobík nebo Bobula. Nejčastěji ale Bobuška. Zní to trochu moc dětinsky a připomíná to spíš holčičí jméno. Jen doufám, že mi takhle nebude říkat i na veřejnosti. To by mi ztropil pěknou ostudu.

2. 4. 2011

Pózování před kamerou

V noci bylo u mě doma rušno. Pořád jsem slyšel divné zvuky, jako když někdo zvenku klepe na můj box. Až po několika minutách jsem přišel na to, co to bylo za šramot. Můj pán totiž předělával kameru, která byla doteď umístěna nad mým boxem, a nově ji dal zepředu, abyste na mě lépe viděli. Když jsem zjistil, že kamera běží, začal jsem před ní různě pózovat, značkovat, hrabat a předvedl i pár akrobatických kousků. Samozřejmě jsem nezapomněl ani na svůj kolotoč, abych vám ukázal, jak rychle umím běhat. Však se podívejte.

4. 4. 2011

Výhra a pochvala

Dnes jsem poprvé vyhrál v naší hře "Bobky patří do záchodu", když jsem sám nanosil bobky až do záchodového koutku. Samozřejmě ne úplně všechny, to by pak byl ze mě bobkonosič. Několik však ano a vysloužil jsem si za to od svého pána velkou pochvalu a pamlsek k tomu. Byl jsem na sebe pyšný. Kakat bobky, to umí každý. Plivat je, to zvládnou skoro všichni. Ale nosit je až do záchodu, to moc křečků nedokáže.

5. 4. 2011

Čištění a vážení

V noci došlo na čištění mého 1+KK a také jsem se poprvé vážil. Když jsem se ocitl na váze a ta po chvíli přemýšlení ukázala 480g, málem jsem omdlel. Když jsem se vzpamatoval, hned jsem zase dostal strach, že je ze mě opravdu maxikřeček a že se nedostanu předním vchodem do svého domečku. A co když pode mnou praskne podlaha v mém milovaném kolotoči? Co potom?

Pak se to naštěstí vysvětlilo. Těch 480 gramů jsem vážil i s přepravkou, ve kterém jsem byl při vážení. Můj pán se totiž bál, že bych mu mohl vyklouznout a spadnout, kdyby mě vzal do ruky (pořád ještě se těch jeho rukou trošku bojím), a proto mě nechal v přepravce a s tou mě šoupl na váhu. Ale přece jen mi to pořád vrtalo hlavou a nemohl jsem se dočkat, až budu zpátky doma, abych vyzkoušel ten vchod i kolotoč.

Všechno dopadlo dobře. Do vchodu jsem se vešel a kolotoč byl jako nový. A abych nezapomněl. Moje váha po skoro deseti týdnech byla 98 gramů.

7. 4. 2011

Zítřka přiletí čáp

Ted' mi to můj pán řekl. Zítřka přiletí čáp a donese mým rodičům malinká miminka, mé bratříčky a sestřičky. Už se těším, až je uvidím. Naše rodina už nebude šestičlenná, ale daleko větší.

A jestli taky Sissynce a mým novým sestřičkám někdy čáp přinese miminka, bude nás dohromady nejmíň padesát. A jednou se všichni společně sejdem na velké rodinné oslavě.

8. 4. 2011

Je nás dohromady šestnáct

Když čáp přiletěl a donesl mamince deset malých miminek, to vám bylo slávy. Že jich bude tolik, jsme nikdo z nás nečekal. Snad jen maminka něco tušila. Všichni jsme se z toho radovali. Každý samozřejmě zvlášť, jenom maminka zůstala u miminek.

To mi taky můj pán včera vysvětlil, když jsem tak básnil o rodinné oslavě, že všichni se sejít nemůžeme, protože by to prý nedopadlo dobře. Úplně všemu, co mi říkal, jsem nerozuměl, ale jedno jsem pochopil. Hromadná setkání, i kdyby mělo jít o rodinnou oslavu, to není nic pro nás křečky samotáře. Raději oslavujeme každý zvlášť. Ale to vůbec nevadí. I když už s ostatními členy rodiny nejsme, pořád na ně myslíme.

12. 4. 2011

Černý čáp

Pár dní poté, co přiletěl ten bílý čáp a přinesl mamince malá miminka, se objevil čáp černý a tři z nich odnesl někam pryč. Ptal jsem se mého pána, kdy je ten černý čáp zase donese zpátky, ale řekl mi, že černí čápi miminka nevrací. Seděl jsem pak na svém domečku, hleděl před sebe a v tichosti poslouchal svého pána, který usrkával ze sklenice podivný nápoj, jehož sladovou kořeněnou vůni jsem do té doby neznal.

13. 4. 2011

První výlet

Dnes mě můj pán vzal poprvé ven z mého boxu, aniž bych předtím musel vlézt do přepravky. Pár dní jsme tohle nošení spolu trénovali, vždycky u mě doma, kde jsem seděl nebo prolézal v pánových dlaních nízko nad zemí. A když už nám tohle bez problémů šlo a nehrozilo riziko, že bych mohl při zvedání vyskočit a spadnout z velké výšky, mohli jsme podniknout náš první výlet.

Nikam daleko jsme samozřejmě necestovali. Můj pán seděl vedle mého boxu a já v jeho dlaních zkoumal okolí. Snažil jsem se dostat, co nejdál to šlo, pořád mě ale hlídal. Po chvíli mě dal zpátky, protože měl pocit, že už toho musím mít dost. A já chtěl znovu ven. Naznačil jsem mu to a on to pochopil. Opět jsem tak mohl zkoumat to neznámé prostředí a dovádět mezi jeho dlaněmi. Moc se mi to líbilo.

Výlet to byl krátký, ale vydařil se. Příště se určitě dostanu někam dál.

15. 4. 2011

Čekací rituál

Čekání na mého pána už patří k mým každodenním rituálům. Po probuzení, kontrole záchodového i ostatních koutků a půlhodince čištění, vysedávám trpělivě na svém domečku a čekám, až se můj pán objeví a něco mi přinese. Víím, že jsem vám o tom už vyprávěl. Tenkrát to ještě nepatřilo mezi mé rituály. Dneska si však už nedokážu představit, že bych tohle čekání vynechal. A i když můj pán zrovna není poblíž, když na něj čekám, a objeví se později, vždycky, jak na mě zavolá, přiběhnu a sednu si na domeček nebo na něm panáčkuju a jsem rád, že je konečně u mě.

Nedávno jsem se vám ale načekal. Můj pán byl zabrán do nějakého golfového turnaje, co dávali v televizi, a přišel až po půlnoci, když už jsem běhal v kolotoči. Pak mně to ale vynahradil pamlskem, takže jsem mu to zpoždění okamžitě odpustil.

16. 4. 2011

Kůrka před večeří

Probudil jsem se a šel na průzkum. Bylo asi deset večer. Můj pán seděl za stolem, ťukal do jakési černé desky a přitom koukal před sebe na něco, co svítilo. Jak zpozoroval, že jsem vzhůru, začal na mě mluvit. Vylezl jsem na domeček a poslouchal.

Po chvíli otevřel box, sedl si vedle mě a nabídl mi suchou kůrku chleba. Očůchal jsem ji a podíval se na něho. Pochopil, že bych si dal raději steak, a tak vstal a odešel. Za chvíli byl zpátky. Steak neměl, ale zato měl pamlsek. Ten jsem okamžitě zastrčil do svého vaku. Tu kůrku však neodnesl. Dal ji do misky a šel chystat krmivo. Na nic jsem nečekal, rychle zasunul kůrku do druhého vaku a s oběma dobrotami zmizel v domečku. Nebyl jsem tam však dlouho. Jakmile jsem ucítil čerstvé krmivo v misce, nechal jsem dobroty dobrotami a šel na večeří.

19. 4. 2011

O jogurtu

Jogurt dostávám od svého pána pravidelně každé tři dny. Vždycky ráno, kolem deváté, poté, co slyší, že jsem vzhůru a křoupu něco dobrého v domečku, mi dá do druhé misky malou lžičku ovocného jogurtu. To je vám taková vůně, že se mi z toho pokaždé zatočí hlava. Neváhám ani na chvíli a jdu si trochu dát. Svým jazýčkem udělám v jogurtu několik značek a zbytek si nechám, abych měl něco, až se zase vzbudím. A tak to jde pořád dokola, dokud v misce něco je. Většinou ale po třech lízacích návštěvách je miska prázdná.

Moc dobře si pamatuju, že každé třetí ráno je ránem jogurtovým, a tak je to ve skutečnosti přesně naopak, než jak jsem vám to popsal. Není to můj pán, kdo čeká, až se probudím, aby mi dal jogurt. Jsem to já, kdo napjatě poslouchá, až uslyší svého pána, aby mu naznačil, že jsem vzhůru a nemusí se tedy bát, že by mě vzbudil a může mi honem dát tu ovocnou dobrotu. My křečci jsme mazaní tvorové a pro lžičku dobrého čehokoliv uděláme všechno na světě.

21. 4. 2011

Na hřišti - díl 1.: Dárek

Příští týden v úterý oslavím už své třetí narozeniny. A potom v pátek mám svátek a společně se mnou také všichni Bobové, Bobíci a Bobušáci. Na obě oslavy se moc těším. Určitě dostanu něco dobrého na zub a taky velký ovocný dort, tentokrát se třemi svíčkami.

Největší dárek jsem však dostal už dnes. Můj pán mi udělal hřiště plné dobrodružství, abych mohl trochu dovádět i mimo svůj box. Našel jsem tam trubky na prolézání, svůj cestovní box s žebříčkem, kulatou nádobu s pískem a džbán s trávou. V každé z těch věcí byla přitom ukryta nějaká dobrota a já je všechny postupně nacházel. Nejvíc mě ale bavilo bojovat s mřížemi. Nejdřív jsem se je snažil překousat a dostat se ven, a když to nešlo, pokoušel jsem se tu kovovou ohrádku nadzvednout. Ale bylo to marné. Dokonce ani prokousat koberec se mně nepodařilo.

Strávil jsem na hřišti určitě přes hodinu a užil si tolik zážitků, že jak jsem se vrátil domů, usnul jsem v prvním rohu. Můj pán většinu toho zaznamenal, tak se na to můžete podívat.

Na hřišti - díl 2.: Přepravka

Dlouho jsem si lámal hlavu nad tím, co dělá přepravka na hřišti. Pořádně jsem ji očuchal, zvenku i zevnitř, ale kromě toho, že jsem podle svých značek poznal, že je moje, jsem na nic kloudného nepřišel. Nakonec jsem si na ni sedl a čekal na svého pána, aby mi to vysvětlil. Řekl mi, že je to proto, abych si na ni lépe zvykl a nebál se v ní zůstat nějakou dobu zavřený, až spolu budeme cestovat. Zdálo se mi to logické. Ale zvykat si na to, to rozhodně nebude nic lehkého. No představte si, že by vás zavřeli do místnosti dva krát tři metry a tu by s vámi někam přenášeli. Všechno by se s vámi houpalo a po vás by chtěli, abyste zůstali klidní. Navíc, vy máte tu výhodu, že umíte číst, tak byste se třeba zabavili četbou. Nebo byste si vzali lahev něčeho dobrého a houpání by vám pak vůbec nepřišlo divné. Ale my křečci takové možnosti nemáme a tak se při cestě musíme zabavit nějak jinak.

Pokud jde o mě, určitě bych si s sebou vzal nějaké dobroty. A taky musím říct svému pánovi, aby mi pořídil nějaký mobilní domeček, který se vejde do přepravky, protože nejlepší bude tu cestu prospat.

25. 4. 2011

Klid v dlaních

Bývaly dny, a není to tak dávno, kdy jsem vždycky znervózňel, když jsem ucítil pánovu ruku u mě doma. To jsem pak běhal v kolotoči dvakrát tak rychle, abych ten strach zahnal. Dnes je to ale naopak. To mě přítomnost pánových rukou dělá dobře. Jako například včera.

Můj pán mě nechal samotného na hřišti a šel ke mně domů uklízet. Po chvíli jsem uslyšel podivné zvuky, které vycházely od mého boxu, a celý jsem se začal třást strachy, co se to děje. Uklidnilo mě až to, když mě vzal do dlaní, kde jsem se mohl schovat. Za chvíli jsem už prolézal mezi jeho prsty a běhal po jeho rukách a rychle přišel na jiné myšlenky. Když mě potom zase dal zpátky na hřiště a řekl mi, abych si tam chvíli hrál, než vyčistí můj box, byl jsem už klidnější a tolik se nebál.

Tak to vidíte, kdo by si před měsícem pomyslel, že to takhle dopadne.

26. 4. 2011

Vůně

V levém rohu za kolotočem jsem si odhrabal všechnu podestýlku, abych to tam měl hezké. Můj pán ale naznal, že bude lepší, když mi tam dá jinou. Počkal tedy, až budu v kolotoči, aby mě moc nevylekal, a pak ji tam nasypal.

*

Najednou jsem ucítil novou vůni a to mě tak zmátlo, že jsem vyskočil z kolotoče a šel zjistit, co je zač ta věc, co to tam sypala. Očuchal jsem ji a chtěl do ní kousnout, ale ta se nedala a ucukla, což mě ještě víc rozrušilo. Jako blesk jsem oběhl kolotoč a schoval se do něj. Až později se mi to rozleželo v hlavě a došlo mi, že to musela být ruka mého pána, která to sypání prováděla. Přes tu silnou vůni jsem ji nepoznal. Pro jistotu jsem ale z kolotoče nevylezl, dokud jsem neměl jistotu, že široko daleko nikdo není.

30. 4. 2011

Zasypaný vchod

Nová podestýlka v rohu dlouho nevydržela. Další den jsem ji znovu všechnu odhrabal pryč. To jen potvrzuje to, jak jsme my křecci někdy paličatí. Co si vezmeme do hlavy, to si pak málokdy necháme vymluvit. Tak například můj domeček. Před několika dny jsem měl pocit, že zatímco jsem nebyl doma, někdo byl u mě v domečku. Napadlo mě, že bych si měl svůj pelíšek a všechny nashromážděné poklady lépe hlídat. A tak jsem jednoho večera začal před vchodem usilovně hrabat a celý vchod zasypal. A dělám to teď celkem často. Až ten vetřelec zase půjde kolem, určitě ho nenapadne pod tou fůrou pilin něco hledat.

1. 5. 2011

15 hodin, 15 minut a ještě několik k tomu

Po patnáctihodinovém spánku jsem se jako obvykle vyčural, umyl, navečeřel a napil, pozdravil se svým pánem, dostal od něho pamlsek a nakonec odešel za kolotoč trochu se upravit. Když jsem vykoukl a uslyšel, jak na mě můj pán mluví, zpozorněl jsem a poslouchal. Jeho hlas se mi najednou začal vzdalovat. Cítil jsem, jak se mi zavírají oči a padá hlava, a pak už si nic nepamatuji.

Když jsem se probudil, naznal jsem, že bych ještě pár minut spánku snesl a tak jsem udělal jen několik kroků stranou, sedl si vedle svého domečku a po chvíli znovu tvrdě usnul.

3. 5. 2011

Osamělý nedělní večer

V neděli večer jsem jako obvykle seděl na svém domečku a čekal na svého pána. Už nevím, jak dlouho jsem tam seděl, ale čím déle to trvalo, tím mi bylo větší smutno.

Hlavou se mi začaly honit různé myšlenky: Třeba na mě zapomněl. Nebo jsem ho něčím rozzlobil a teď se mnou nemluví. Možná odešel napořád a už se nikdy nevrátí? A co když se mu něco stalo?

Několikrát za noc jsem se na domeček vrátil a chvíli tu poseděl v naději, že se můj pán nakonec přece jen objeví, ale neukázal se. Objevil se až další večer.

Když jsem zjistil, že je zpátky, byl jsem radostí celý bez sebe. A když mě pak vzal z boxu ven, aby se se mnou přivítal a pomazlil, byl jsem nejspokojenějším tvorem na světě.

Řeknu vám, není nic krásnějšího než vědět, že váš pán na vás nezapomněl.

7. 5. 2011

Na hřišti - díl 3.: Skok daleký

Pobíhal jsem po hřišti a vymýšlel, jak bych se mohl dostat ven. Můj pán někde ve vedlejší místnosti čistil můj box a tak jsem zůstal bez dozoru. Když nás křečky necháte bez dozoru, spolehlivě něco provedeme. Můj pán to věděl a tak mě občas přišel zkontrolovat, co zase vyvádím, ale hlavně, jestli jsem v pořádku. Když se objevil potřetí, seděl jsem zrovna na přepravce a chystal se na disciplínu Skok daleký. Pár vteřin předtím jsem totiž zjistil, že to odtud k okraji ohrádky není zase tak daleko a kdybych se víc natáhl, mohl bych tam doskočit. Dlouho jsem se nerozmýšlel, rozběhl se a skočil, předními tlapkami se zachytil horní části ohrádky a vytáhl se nahoru, takže jsem ji teď mohl krásně přelézt. Bohužel k tomu došlo zrovna ve chvíli, kdy se objevil můj pán a ten mě vzal a vrátil zpátky na hřiště. Pro jistotu také hned oddělal přepravku, abych podobné skoky už nezkoušel. To však bylo něco na mě. Okamžitě jsem začal šplhat po ohrádce a snažil se znovu dostat nahoru. Bývalo by se mi to podařilo, kdybych neskončil uvnitř přepravky, kam mě můj pán zavřel, aby měl jistotu, že neuteču, než skončí s úklidem mého boxu.

9. 5. 2011

Atletický ovál

Jak jste si možná všimli, v mém 1+KK není zrovna místa nazbyt. Naštěstí to až zase tolik nevadí, protože si všechno vynahradím v kolotoči nebo na hřišti. Je teda pravda, že tam se místo běhání spíš věnuju zkoumání terénu a rozestupů mezi mřížemi. Je to nicméně pár dnů, co jsme s mým pánem přišli na to, jak i v tak malém obydlí, jako je to moje, vytvořit místo k běhání mimo kolotoč.

Vzniklo to úplně náhodou. Jak jsem běhal celé noci v kolotoči, ten se postupně začal posouvat po hladkém dně boxu doprava nebo doleva, podle toho, na kterou stranu jsem zrovna běžel. Kromě toho se ale zároveň posouval nenápadně dopředu, směrem k mému domečku a víc se odsunul od zadní stěny boxu. A tím vzadu za kolotočem vznikl větší prostor, přibližně stejně velký, jako po jeho zbývajících třech stranách. A tak se stalo, že kolem kolotoče vznikl malý atletický ovál.

Jak naberu v kolotoči správnou rychlost, vyběhnu ven, udělám dva až tři okruhy po ovále a zase vběhnu zpátky do kolotoče. Tam nabírám znovu rychlost a zpátky na ovál. A pořád dokola. To je vám taková zábava, že při tom zapomenete na všechno ostatní.

Na hřišti - díl 4.: Intelligence v hlavní roli

Pořád jsou ještě na světě lidé, kteří si myslí, že my křečci moc inteligentní nejsme. Ve skutečnosti jsme velmi inteligentní. Můžu vám to dokázat na jedné příhodě, která se stala včera. Aniž bych se tu chtěl nějak vytahovat, hlavní roli jsem v tom kousku sehrál já. Ve vedlejší roli se jako obvykle představil můj pán.

Všechno začalo velmi nevinně. Chodil jsem podél ohrádky na hřišti a hledal, kudy případně ven. V tom jsem si vzpomněl, že když jsem tu byl poprvé, zkoušel jsem šplhat v levém zadním rohu a celkem mi to šlo. Tehdy jsem byl ale menší a neměl dostatečnou sílu v tlapkách, a proto jsem se po ohrádce daleko nedostal. Teď už jsem měl obojí, velikost i sílu, a tak jsem na nic nečekal a zamířil do toho rohu. Chvilku mi to dalo zabrat, než jsem vyžrál na to, jak se udržet na svislých mřížích a posunovat se po nic směrem nahoru. Po pár pokusech jsem se tam však vyškřábal. Z útěku ale zase nic nebylo, protože kde se vzal, tu se vzal můj pán a bylo po radosti.

Nejdřív jsem si myslel, že mě pěkně vyhubuje, ale udělal pravý opak. Pochválil mě, jaký jsem pašák. Chvilku jsem u něho zůstal a pak mě dal znovu na hřiště. No, co myslíte, že jsem udělal. Hned jsem upaloval zase ke stejnému růžku. Napodruhé jsem se nahoru dostal za poloviční čas a sklidil jsem od svého pána o to větší pochvalu. Opět mě chvilku nechal u sebe a zkusil to se mnou ještě jednou. Byl jsem nahoře tak rychle, že mě málem nestačil chytit.

Tak vidíte, my křečci si výborně pamatujeme situace, které jsme už někdy zažili, a pak se nám ve správný čas a na správném místě rychle vybaví. To samo o sobě svědčí o nemalé inteligenci.

13. 5. 2011

Výlet za pamlskem

Probudil jsem se a dostal chuť na něco dobrého. V domečku mám pro tyto účely speciální místo, kde vždycky schovávám to nejlepší, co předcházející večer najdu v misce. Tentokrát jsem ale dostal chuť na něco dobrého od svého pána. A tak jsem si vylezl na domeček a čekal, jestli nebudu mít štěstí. Byl už večer, ale na vstávání bylo pořád ještě brzo. Rozhodl jsem se proto, že když si mě můj pán nevšimne, půjdu si spravit chuť do misky, kde snad najdu nějakou náhradu. Najednou se otevřel horní poklop mého boxu a můj pán mi něco nesl. Byl to plátek jablíčka. Rychle jsem se do něj zakousl a přitom se mi podařil důmyslný kousek. Můj pán plátek jablíčko neudržel a jak jsem byl do něj zakousnutý, už jsem ho nepustil a pelášil s ním za kolotoč. Chtěl jsem s ním rychle zmizet v domečku, ale ten plátek byl moc dlouhý a vzpříčil se mi ve vchodu. Po chvíli zápolení jsem ho tam ale přece jen nasoukal. Musím uznat, že tenhle výlet za pamlskem byl nadmíru vydařený.

Divný zvuk v kolotoči

Že něco není s mým kolotočem v pořádku, poznám okamžitě podle zvuku. Normálně jsou totiž slyšet jen mé tlapky, jak při běhu tichounce bouchají o běžící pás kolotoče. Ale jak se k nim přidá ještě další zvuk, hned tuším nějaký zádrhel. Vždycky hned zastavím, a když ten zvuk nezmizí, je mi jasné, že to s kolotočem nemá co dělat, a že za tím hlukem zřejmě bude můj pán nebo někdo venku.

Někdy se do kolotoče dostane nějaké to krmení, které mám u sebe a při běhání mi vypadne, nebo trochu podestýlky a občas i nějaký ten bobek. Když to ale pořádně roztočím, všechno to vyletí z kolotoče ven. A pak jsem zase slyšet jenom já.

To, co jsem zaslechl při běhání včera, bylo něco úplně jiného. Připomínalo to ten dunivý zvuk, který se také někdy objeví, když běžím moc ze široka a kolotoč pak naráží o dno mého boxu. Přece jenom byl ale tenhle zvuk trochu jiný. Nedalo mi to. Musel jsem na to přijít. Místo toho, abych běžel pořád dopředu a doufal, že ten divný zvuk přestane, začal jsem v kolotoči couvat. Prostě jsem běžel pozpátku. Pak jsem se zastavil a zkoumal podlahu v kolotoči, jestli na ní něco nenajdu. Mého škrábání si všiml můj pán a přišel se mě zeptat, jestli nepotřebuju s něčím pomoci. Názorně jsem mu celou situaci vysvětlil, ale myslím, že jsem ani nemusel, protože ten zvláštní zvuk určitě předtím slyšel taky. Když viděl, že mé úsilí k ničemu nevede, vyhnal mě z kolotoče a ten vydělal ven. Zkontroloval ho, zjistil, že je vše v pořádku, po divném zvuku ani památky, a vrátil mi ho zpátky. Já do něj vlezl a běžel a běžel a najednou zase slyšel jen své tlapky.

Závodní okruh

Možná si ještě pamatujete, jak jsem vám vyprávěl o atletickém oválu, který mám kolem svého kolotoče a jakou náhodou vznikl. Nebudete tomu věřit, ale podobnou náhodou se zrodil také můj nový závodní okruh, který mám teď doma. Teď vás určitě napadlo, že jsem zase něco slavil a teď mluvím trochu z cesty, ale hned vám to vysvětlím.

Asi před týdnem se můj pán rozhodl, že oddělá lezecí soupravu, kterou jsem měl nad domečkem. Po tom laně jsem stejně nikdy nešplhal a po žebříku jen tehdy, když mě jako malého něco hodně rozrušilo. Jenže to jsem potom lezl i po horní vodorovné mříži s hlavou dolů jako nějaký leguán. Po pravdě, spíš mi tam ty průlezky celou dobu zavazely.

To máte těžké. Můj pán se asi někde dočetl, že je dobře dát křečkovi do jeho obydlí co nejvíce tzv. "hraček" na vyžití, aby byl stále v akci, a proto mi tam zřejmě dal ty průlezky. Teprve až je oddělal, ukázalo se, že méně je někdy více. Najednou jsem tu měl spoustu místa k běhání a překvapivě tu vznikla taková malá závodní dráha. Musím vám ten okruh popsat detailně.

Před kolotočem, mezi domečkem a miskou na jídlo vede až k protější stěně dlouhá cílová rovinka. Na jejím konci je ostrá levotočivá zatáčka a krátká rovinka až do rohu, poté následuje levotočivá zatáčka a nejdelší rovinka celé trati, kterou narušuje pouze zvlněná překážka v podobě mého domečku. Na konci této zvlněné rovinky je můj záchodový koutek a přímo v něm je levotočivá zatáčka a pak úsek trati za kolotočem až do protilehlého

rohu. Opět následuje levotočivá zatáčka, jedna šikana kolem kolotoče a náběh do cílové rovinky.

Neběhám po této trati zase tak často, jako třeba po atletickém ovále kolem kolotoče, ale občas si tady zazávodím. Je to totiž skvělá zábava.

19. 5. 2011

Činčila a já

Všiml jsem si, že můj pán něco zajímavého čte. Podíval jsem se na něho, trochu zamlaskal a on pochopil, že se ho ptám: "Co to zajímavého čteš?" Odpověděl mi: "O činčilách".

Hned jsem se vyděsil. Snad ke mně domů, do toho malého boxíku, nechce nastěhovat činčilu? Nehledě na to, že křeček s činčilou ve stejném obydlí není zrovna nejlepší nápad.

Z jeho výrazu jsem ale poznal, že to byla obava naprosto zbytečná. Podle toho, jak se tvářil, jsem pochopil, že ho v té knížce něco inspirovalo a týkalo se mě. Činčila je přece taky hlodavec, ne? To jsem teda zvědav, s čím zase přijde.

23. 5. 2011

Vysněný výlet po bytě

Lezení po mém pánovi mě v posledních dnech baví mnohem víc, než běhání po hřišti. Tam většinou jen zkontroluju, že je všechno na svém místě a už běžím do svého osvědčeného koutku, odkud se spolehlivě dostanu ven. No ven, přesněji řečeno, pouze nahoru na ohrádku, kde jsem odchycen svým pánem a vrácen na hřiště. Tam už nic nekontroluju a rovnou utíkám do rohu a nahoru za svým pánem. Jsem rád, když si mě nechá chvíli u sebe. Dlouho ale nevydržím v klidu ani tady a běhám po jeho rukou sem a tam a zkoumám okolí. Pak vylezu na jeho rameno, sednu si tam, rozhlížím se po okolí a přemýšlím, kudy se vydám dál. Je to odtud pěkná výška a to můj pán sedí na posteli. Kdybych skočil, dopadnu sice do měkkých peřin, ale stejně to nechci riskovat. A tak se nakonec pomalu vydávám po jeho ruce směrem dolů, a když jsem konečně dole, peláším ke kraji postele. Jsem ale chycen a musím hledat jiný způsob, jak se odtud dostat na svůj vysněný výlet po bytě.

24. 5. 2011

Nevšímavé chování

Přes den mě můj pán úplně ignoruje. Když třeba vstanu a jdu se napít a podívám se směrem k jeho stolu, kde slyším, že sedí, tak dělá, že o mně neví. Vůbec na mě nepromluví. Jako bych ani neexistoval! Už mě několikrát napadlo, že to snad dělá schválně. Chce mi tím nevšímavým chováním asi naznačit, že přes den mám spát a že všechno důležité přijde na řadu až v noci.

I kdyby na mě promluvil, dlouho bychom si spolu stejně nepovídali, protože by mi to po chvíli přišlo zvláštní, že je den a já tu panáčkuju, místo toho, abych spal. A tak bych to šel rychle napravit.

26. 5. 2011

Vážení s piškotkem

Včerejší údaj o mé váze, 122 gramů, v sobě skrývá malý háček, vlastně piškotek. Ale pěkně popořádku.

Když jsem včera na domečku přivítal svého pána, myslel jsem, že se půjdeme vážit, tak, jak to děláme každou středu. Vážím se teda jenom já, protože pod mým pánem by tahle váha praskla. Ale místo toho mě vzal můj pán k sobě a dal mi půlku piškotku, který jsem si celý schoval. Už určitě tušíte, jak to dopadlo. Pak jsem běhal po hřišti a hrál si v přepravce, zatímco můj pán prováděl generální úklid. Jo, měli jsme toho včera hodně. A nakonec došlo i na to vážení. Můj pán si myslel, že ten piškotek už je celý ve mně. Ve skutečnosti sice ve mně byl, ale v žaludku zdaleka ne. A tak těch 122 gramů musím nyní trochu poopravit. Moje správná váha je bez té půlky piškotku, kterou jsem měl stále schovanou u sebe. A protože celý piškotek váží dva gramy, odečítám od původní váhy jeden gram a tak moje oficiální váha v 17 týdnech je 121 gramů.

31. 5. 2011

Hra na honěnou

Seděl jsem v pánových dlaních a pochutnával si na piškotku, který mi dal. Tak se mi při tom prášilo od čumáčku, že ty jeho dlaně pak byly plné drobků. Ale ani jednomu z nás to nevadilo.

Když jsem dojedl, hráli jsme si spolu na honěnou. Běhal jsem po posteli a můj pán mně dělal zábrany, abych z ní nespádl. Z kraje postele mě vzal zpátky k sobě a já se okamžitě rozběhl na stejnou stranu. Po deseti minutách běhání a dovádění jsem toho měl plné tlapky a tak hned po návratu domů jsem si musel jít dát trochu na ouško. Ale ne na dlouho, protože už na mě čekala dobrá večeře a pak hurá na kolotoč.

8. 6. 2011

O čistotě

Čistota je první věc, se kterou se my křečci setkáme hned po narození, když nás maminka začne olizovat. A dělá to i později, dokud nás to nenaučí a dokud nevyrosteme natolik, abychom se dokázali čistit sami. Taky se od ní naučíme chodit čurat do jednoho rohu. Ti učenlivější se tam dokonce naučí nosit i bobky. Naše čistota je nám natolik vlastní, že se kvůli ní někdy stáváme terčem posměchů od dospělých, kteří nechápavě kroutí hlavou, když vidí, jak dlouho a vytrvale dokážeme sedět na jednom místě a pečovat o svou srst. Ale řeknu vám, je to tak uklidňující a cítíme se po tom v takové pohodě.

Náš život zkrátka stojí a padá s čistotou a to nejen našeho zevnějšku, ale také našeho obydlí. Vždycky, když mi můj pán vyčistí box, jsem spokojený a to i přesto, že je všechno nové a já musím jít a každou věc znovu očuchat a označit svým pachem. Přísloví "čistota půl zdraví" tak platí u nás křečků hned dvakrát.

12. 6. 2011

Trénink třech disciplín

Posledních pár dnů se s mým pánem věnujeme tréninku v sezení na rameni a sezení v klíně. Mému pánovi to sezení jde samo, zato u mě je to horší. Na jeho rameni moc dlouho neposedím a v jeho klíně už vůbec ne. Strašně rád totiž běhám po jeho rukách, a jak to jen trochu jde, podhrabu se pod nimi a peláším po posteli do nedalekého rohu, kde se mi to moc líbí a kde to musím nutně prozkoumat. Ale můj pán je ve střehu, takže tam stěží doběhnu.

Taky trénujeme to, abych se k němu vrátil zpátky, když se někam rozběhnu, ale to mně jde snad ještě hůř, než to sezení. Jestli se tyhle tři disciplíny - sezení na rameni, sezení v klíně a přiběhnutí na zavolání někdy naučím, to je ve hvězdách. Zatím tomu věří jen můj pán, i když si myslím uvědomuje, že nejsem ani potkan, ani pes. Ale řeknu vám, i když mi to vůbec nejde, je to zábava a je u toho legrace.

Bláznivý tip

Leželi jsme s mým pánem na posteli a povídali si, jak to děláme často. Tedy přesněji, ležel můj pán, já seděl na jeho břiše a pochutnával si na pamlsku, který mi dal, a přitom mi vyprávěl, co se nedávno dočetl v jedné knížce o nás křečcích. Připadalo mi to dost bláznivé, až neuvěřitelné, a hned mě napadlo, že vám to taky musím povědět.

V té knížce byl takový tip pro pánečky a páničky, aby nám do našeho krmení přidávali trochu krmení pro okrasné akvarijní rybičky, že prý pak budeme mít zdravou a lesklou srst. Když jsem to uslyšel, začal jsem se válet smíchy, pak mi to ale došlo a podíval jsem se na mého pána, jestli to myslí vážně a v duchu jsem doufal, že ne. Můj pán mě pošimral na bříšku a já pochopil, že tyhle experimenty nehodlá praktikovat. Moje srst je myslím i bez vloček pěkně lesklá a zdravá. Dostávám totiž pravidelně vitamíny, které mi moc chutnají.

Pak jsme si ještě chvilku povídali, ale dlouho jsem už sedět nevydržel. Začalo mě totiž zajímat všechno kolem.

23. 6. 2011

Bungalov

K mým pátým narozeninám, které mám v neděli, jsem od mého pána dostal krásný, velký bungalov. Má čtyři vchody, dva vpředu a dva na střeše. Uvnitř je dlouhá chodba, vedoucí podél tří stěn a velká čtvercová místnost, kde se mohu bezpečně schovat a odpočinout si. Protože je bungalov moc veliký a do mého boxu by se nevešel, postavil mi ho můj pán na hřiště. Dnes jsem ho poprvé prozkoumával a postupně se v něm zabydluji. Ale nebudu v něm bydlet pořád. Bude to takové moje venkovské sídlo, kde budu trávit svůj volný čas vždycky, když budu mít chuť a doma mě to už nebude bavit.

O závislosti, trvalém pohybu a bezpečí

Bez svého kolotoče se už vůbec neobejdu. Jakmile se octnu jen na několik minut mimo domov a nemám ho k dispozici, začnu se po něm okamžitě shánět. To je taky ten důvod, proč dlouho nevydržím hrát si na hřišti a snažím se rychle utéct.

Mou závislost si začal plně uvědomovat i můj pán, když mi dnes dal kolotoč na hřiště. Jak jsem zjistil, že je tam, zaradoval jsem se a hned v něm začal běhat a přestal mít potřebu ho běžet hledat jinač.

Tím, že mám kolotoč od malička trvale k dispozici, není se ani čemu divit, že už bez něj nemůžu být. Někteří lidé vnímají závislost na kolotoči jako něco špatného, ale je to zkrátka taková daň za dostatek pohybu nás křečků.

Můj kolotoč mi ale neslouží jen k běhání a udržování v kondici. Je mým útočištěm a druhým domečkem, ve kterém se mohu vždycky schovat a vím, že v něm jsem v naprostém bezpečí. A to stejné platí i o jeho výšce. Když se neschovávám v něm, najdu bezpečné a klidné místo za ním, kde se můžu nerušeně upravovat nebo si sníst nějakou uloupenou laskominu.

Kolotoč se tak navíc stal mou nepostradatelnou oporou a bezpečným úkrytem.

Bílé kolečko

V mém malém 1+KK toho sice moc nemám, ale zato vše, na co tu narazíte, má svůj význam a plní důležitou roli. Tak například to bílé kolečko, které leží na podestýlce za domečkem vedle kolotoče. Řekli byste si, proč se to tady povaluje? Při bližším zkoumání byste přišli na to, že jde o minerální sůl, která slouží k ohlodávání a tím zkracování stále dorůstajících zoubků. A pak by vás okamžitě napadlo, že by měla být spíš někde zavěšena. Ale má takovou zvláštní vůni, nebo spíš nevůni, že by mě ani ve snu nenapadlo do ní kousat. A tak od první chvíle, co mi ji můj pán dal, jsem se jí ani nedotkl a tak putovala po různých místech a nakonec skončila tam, kde je teď. Stále vám ale může být divné, proč není pryč.

Je za tím opět můj pán. Přišel totiž na to, jak mi před časem prozradil, že když nepoužívám sůl ke zkracování zoubků, mohl bych ji používat ke zkracování drápků. Jak se někde dočetl, ke zkracování drápků se do klecí dává například kus placatého kamene, přes který když chodíme, tak se nám ty drápky na tlapkách samy obrušují a nemusí nám je pak dospělí sami zkracovat. A tak dal to kolečko vedle kolotoče, protože tam často běhám a je tedy velká pravděpodobnost, že na něj opakovaně šlápnu.

A úpravu zoubků jsme nakonec vyřešili taky. Dostal jsem pro tyto účely kousek psího sucharu. Ten však, na rozdíl od kolečka, v mém boxu neuvidíte. Hned jsem si ho totiž schoval do svého domečku, aby mi ho nikdo nezval.

5. 7. 2011

Nehybná ruka na návštěvě

Bylo dávno po půlnoci a já řádl v kolotoči, tak jako vždycky touto dobou. Všechno se zdálo být jako obvykle, až na tu ruku. Už delší dobu jsem cítil její přítomnost u mě doma, velmi blízko mého kolotoče. Poznal jsem, že patří mému pánovi, ale přesto mě její přítomnost zneklidňovala. Za těch několik měsíců jsem si zvykl na to, že mi můj pán denně čistí záchodový koutek, vybírá bobky a doplňuje misku s krmivem, to všechno ale většinou netrvá příliš dlouho, maximálně pár minut a já pak zůstanu zase sám a tak získám svůj potřebný klid. Tahle ruka sice je mého pána, ale vůbec se nehýbá. Už tu takhle leží dobrých pár minut.

Několikrát jsem se zastavil a zkontroloval, jestli je ruka pořád na stejném místě, položená na mém domečku, dlaní směřující nahoru. Vyběhl jsem z kolotoče, očichal ji a zase se do něj vrátil. Když jsem to tak udělal asi pětkrát, byl čas na změnu taktiky. Sedl jsem si vedle ruky, abych se jí jen zlehka dotýkal, ale abych mohl včas uskočit a utéct, kdyby se prudce pohnula a chtěla mě chytit. Připadalo mi to sice nepravděpodobné, musel jsem ale zůstat ve střehu. Ruka zůstávala stále nehybná. Když jsem se vedle ní "jako" očistil (nešlo o opravdové čištění, jen na oko), očistil jsem se tedy i doopravdy a šel se proběhnout kolem kolotoče. Potom jsem se k ní vrátil a ona tam pořád ležela a ani se nepohnula.

Dospěl jsem k závěru, že můj pán asi usnul, jinak jsem si to nedokázal vysvětlit a tak jsem si nakonec lehl k ruce a chvíli si zdřímnul. Byl to ale jen takový křeččí mikrosnpánek (pořád s jedním očkem pootevřeným). Po několika minutách jsem vstal a šel si dát

pozdní večeri, když v tom se ruka pohnula, zavřela víko mého boxu a zmizela. Až budu zítra mluvit s mým pánem, musím se ho zeptat, co to celé mělo znamenat.

9. 7. 2011

Záhada vysvětlena

Ta záhadná ruka se pak objevila i další den a teprve o den později mi můj pán vysvětlil, že jde o další cvičení, kdy chce, abych se nebál a na tu jeho ruku sám vylezl. Ale i když to teď vím, stejně se mi do toho moc nechce. Pokud mě můj pán vytáhne ven a jsem u něho, tak to po něm lezu sem a tam, ale tady, to je něco úplně jiného. Strach mi to zkrátka zatím nedovolí. Když si vzpomenu, jak dlouho mi trvalo, než jsem se nechal od mého pána vzít, tady mám pocit, že to může trvat ještě mnohem déle. Ale jednou, až to bude nejméně čekat, mu na tu ruku vylezu a toho potom pěkně překvapím. Možná si toho ale vůbec nevšimne, jestli během toho čekání opravdu usne.

14. 7. 2011

Za zvuku bouřky

Přes zavřené okno jsem slyšel dešťové kapky, jak dopadaly na okenní parapet. Podle zvuku musí asi jít o pořádný liják, napadlo mě. Ten zvuk jsem už znal, ale takhle silný jsem ho slyšel poprvé. Osobně jsem s deštěm nikdy do styku nepřišel, a abych se vám přiznal, ani po tom nijak netoužím.

Kromě těch kapek jsem ale slyšel ještě jeden hodně silný zvuk, který se ozýval po takovém divném záblesku, jako kdyby, na strašně malý okamžik, z ničeho nic vyšlo sluníčko a zase se hned schovalo. Ať tím divným burácením bylo cokoli, nahánělo mi to hrůzu. Vystrašeně jsem naslouchal vedle kolotoče a čekal, jestli ten zvuk uslyším znovu.

V tom se objevil můj pán. Byl jsem tak rád, že za mnou přišel, že jsem rychle vyskočil na domeček, čímž jsem mu dal najevo, že bych teď byl nejraději s ním. Vzal si mě k sobě, hladil mě a přitom mi vysvětlil, co to bylo za záblesky a hrozné zvuky. Uklidnil mě natolik, že jsem na tu bouřku po chvíli úplně zapomněl a tak, když jsem byl zase zpátky doma, už jsem se nestaral o to, co se děje venku, ale o to, co mám dnes dobrého k večeři a kde je můj kolotoč. Ten byl jako vždy na svém místě. Hned po večeři ho pořádně roztočím.

20. 7. 2011

Bezstarostný život

Za týden oslavím své šesté narozeniny a budu plnoletý. My křečci jsme plnoletí už v šesti měsících. Ale nevím, jestli se mám radovat, že jsem dospělý nebo mám být naopak smutný, protože moje dětství tím definitivně končí.

Krátce jsem o tom přemýšlel a rozhodl se, že si budu užívat svého bezstarostného života i nadále, stejně, jako jsem to dělal doted. A budu se těšit na každý další den, co nového zase přinese.

Jako například ten včerejší. Běhal jsem ve svém kolotoči, když jsem znenadání zaslechl velmi příjemné zvuky, které vycházely odněkud shora pánova stolu. Znělo to tak harmonicky a tichounce. Zastavil jsem kolotoč a chvíli poslouchal. Pak jsem vyběhl ven a nastražil uši, jak jen to šlo. Ta hudba mě úplně okouzila. Sedl jsem si do rohu nejbližší stolu a poslouchal a nemohl se těch lahodných zvuků nabažit. Ta hudba navíc krásně uspávala, takže jsem u ní mohl klimbat a to se mi líbilo. Pak mě napadlo, že bych při tom poslouchání mohl něco přikusovat. Přinesl jsem si tedy pár dobrot z misky a s nimi se znovu pohodlně usadil na původní místo.

Když hudba ustala a světlo zhaslo, pochopil jsem, že šel můj pán spát. Rozběhl jsem se směrem ke svému kolotoči a přál si jediné. Aby se ta tichá hudba zase brzy vrátila.

Český křeččí klub
PRŮKAZ PŮVODU
KŘEČKŮ A KŘEČÍKŮ

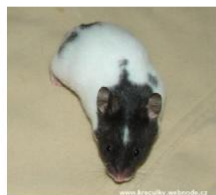

Chovatelská stanice
Von Schtaubing

Jméno: Smile (Bob) von Schtaubing
Pohlaví: 1.0
Datum narození: 26.1.2011
Barva srsti: černá (Black) aa, nese: b

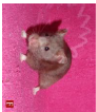
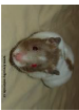
Kresba srsti: páskovaná (Banded) Baba,
dominantně tečkovaná (Dominant
spotted) Dsds

Délka srsti: krátká (Shorthaired) ++
Typ srsti:
Barva očí: černá (Black)
Barva uší: černá (Black)

Chovatel: Markéta Vybíralová
Heyrovského 974
Třebíč

Vystaveno dne: 23.2.2011
Podpis:

OTEK 1,0		Escape of Syrian Diamond	
Gain of Titinka 20.6.2010 čokoládová (aabb) kr. (++) tmavě hnědá světlá hnědá (Light Tan)			
OTEK 1,0 Ystad KWO čokoládová (aabb) kr. (++) černá (Black) světlá hnědá (Light Tan)			
MATKA 0,1 čokoládová (aabb) kr. (++) černá (Black) světlá hnědá (Light Tan)			
OTEK 1,0 Roanne KWO 20.2.2010 čokoládová (aabb) kr. (++) tmavě hnědá (Dark Brown) světlé hnědá (Light Tan)			
MATKA 0,1 Dusička z Azkabanu 24.9.2009 houbovitě šedá (aapp) písk. (Baba), dom. tečk. (Dada), kr. (++) odd eye světlé šedá (Light Grey)			
MATKA 0,1 Puntaneta 20.2.2009 sáňková (pp) dom. tečk. (Dada), písk. (Baba) vinově červená (Red Wine) strakatá		Charlie Felix 25.4.2009 žlutá (+), kr. (++) dom. tečk. (Dada) černá (Black), strakatá	
OTEK 1,0 Haislerka Emlis 7.2.2009 aapp b) dom. tečk. (Dada) černá (Black), černá (Black)		Ilir Riky 6.8.2008 čokol. (aabb), kr. (++) černá (Black), sv. hnědá (Light Tan)	

Majitel:	Datum:	Podpis:

V odchovu jsou účelové zápisy v pořadí:
přítel, datum narození, barva, kresba, dělník
a typ srsti, barva očí, barva uší
ex. ž. - externě žloutlá
písk. - pískoviny
d. tečk. - dominantně tečkovaný
r. str. - recesivně strakatý
b. bř. - bílé břicho
žlt. - žltovinná
kr. - krátká
dl. - dlouhá

Jaroslav Mašek

Bob Smile

čili život křečka

Vydáno elektronicky, 26. července 2011.

Obálku navrhl Jaroslav Mašek.

Fotografii a průkaz původu vytvořila Markéta Vybíralová.

Počet stran 97.

Vydání první.

bobsmile.posterous.com

